ACTA
APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ANNUS X - VOLUMEN X

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

—

MCMXVIII

Annus X - Vol. X 2 Ianuarii 1918 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

QUA PAROECIA S. CORDIS IESU PRO ANIMABUS IGNE PURGATORIO EXPIANDIS IN URBE INSTUITITUR.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolicis litteris « Cum Nobis », die XX ianuarii MCMXIII datis, decessor Noster fel. rec. Pius X, vehementer probans Victoris Jouët, pientissimi sacerdotis missionarii, opera in hac urbe ad spiritualem civium utilitatem, *Prata Castelli* sub Hadriani molem incolentium, instituta, id est publicum oratorium iam a vicinia celebratum, consociationem fidelibus defunctis adiuvandis ibi constitutam, et novi eiusque amplioris templi fabricam, quam ille morte interceptus inchoatam reliquerat, ea omnia in suam curam suscepta, Missionariis a Sacro Corde Iesu provinciae italicae regenda atque administranda concredidit. Cumque in animo haberet, exstructo templo, novam ibi condere paroeciam, decrevit ut iisdem Missionariis, ad praescriptum iuris canonici de paroeciis regularium, ea committeretur. Certior autem factus dilectum filium Petrum Benedetti, ex eadem Missionariorum familia sacerdotem, tum in obitu benemeren-

tissimi viri tum postea egregie laborasse ne salutaria illius instituta quidquam detrimenti caperent, eum consociationis quam diximus templique condendi moderatorem elegit, atque etiam harum rerum omnium curam ei delegavit ita ut in eiusmodi genere obnoxius uni esset Summo Pontifici. — Nunc vero, cum templi in honorem Sacri Cordis Iesu pro animabus igne purgatorio expiandis absoluta est aedificatio, Nos quae de consociationis, quam quidem nuper in Archisodalitatem eveximus, et novae aedis atque adiunctorum operum regimine et administratione a decessore Nostro statuta sunt, rata habentes et dilectum filium Petrum Benedetti in demandato munere confirmantes, ut animarum saluti prospiciamus, de Apostolicae potestatis plenitudine novam ibidem paroeciam erigimus, erectamque his litteris declaramus. Ei partem e paroecia S. Mariae trans pontem Aelium detractam iisque circumscriptam terminis quos Cardinalis in Urbe Vicarius Noster definiet, in territorium attribuimus: certamque pecuniae vim eidem congruos in reditus destinamus. Consociationi autem quam memoravimus, sublato pristino oratorio ubi orta erat, principem sedem posthac in aede nova esse volumus.

Praesentes litteras et in eis contenta et statuta quaecumque, nulla unquam ex causa, colore et capite, etiam ex eo quod Paroeciae S. Mariae trans pontem Aelium Patroni sive ecclesiastici sive laici, vel alii quilibet in praemissis seu in eorum aliquo, ius aut interesse, quamvis ex fundatione, dotatione vel ex alio quovis titulo habentes vel habere praetendentes etiam quomodolibet in futurum, illis non consenserint, seu ad ea vocati et auditi non fuerint, de subreptionis, obreptionis aut nullitatis vitio seu aliquo defectu inexcogitato et substantiali, notari, impugnari aut in controversiam et iudicium vocari posse: sed tamquam ex Pontificiae Providentiae officio, et Motu proprio, certa scientia, matura deliberatione, de Nostrae Apostolicae Potestatis plenitudine editas omnimoda firmitate perpetuo validas et efficaces exsistere et fore, suosque plenarios et integros

effectus sortiri et obtinere, atque in omnibus inviolabiliter observari volumus et decernimus, sublata cuicumque, etiam Cardinalitia dignitate fulgenti, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate; irritum quoque et inane decernentes quidquid in contrarium, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Non obstantibus de iure quaesito non tollendo aliisque Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus et Ordinationibus et quarumcumque Ecclesiarum etiam Patriarchalium seu Ordinum et Congregationum, iuramento et confirmatione Apostolica vel quavis alia firmitate roboratis, statutis et consuetudinibus, etiam Motu proprio aliisque quibuslibet in contrarium praemissorum concessis, de illis eorumque totis tenoribus praesentibus pro expressis habentes, pari Motu, scientia et Apostolicae Auctoritatis Nostrae plenitudine, plenissime et latissime specialiter derogamus. Praesentium vero transumptis seu exemplis etiam impressis, manu tamen notarii apostolici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eamdem fidem in iudicio et extra haberi volumus, quae ipsis praesentibus haberetur, si originaliter exhiberentur.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae erectionis et dismembrationis, derogationis Indulti, decreti, statuti, mandati et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Eius Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo nongentesimo decimoseptimo, die x mensis decembris, Pontificatus Nostri anno quarto.

V. Card. VANNUTELLI
Datarius.

O. Card. DE AZEVEDO
S. R. E. Cancellarius.

Loco ✠ Plumbi

VISA
M. Riggi, C. A., *Not.*

Reg. in Can. Ap., vol. XVI, n. 9.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ECCLESIA PAROECIALIS B. M. V. DE MERCEDE IN URBE BONAËRENSI TITULO AC PRIVILEGIO BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Sacras conspicuas Aedes, quae prae ceteris sive divini cultus splendore, sive artis operibus excellant, honoribus privilegiisque libentes exornamus, quibus augustiores factae, fidelium augeant venerationem ac pietatem. Huiusmodi templum, Deiparae Virgini a Mercede consecratum, in civitate Bonaërensi existit, quod cum secundum dignitatis locum post cathedralem ecclesiam facile obtineat, cumque par sit vetustae eiusdem cathedralis paroeciae, vulgo « Paroquia de la Cathedral al Norte » nuncupari solet. Complura atque eximia huius paroeciae, antiquitate non minus quam architectura praestantis, sunt memoriae et monumenta; nam praeterquam quod ibi gloriosa vexilla, seu tropaea, Argentinae Ditionis in libertatem vindicatae religiose asservantur, quae Belgrano, supremus exercituum dux, ei dono anno MDCCCXII dedit, marmoribus quoque ac Sanctorum imaginibus, affabre pictis, eius altaria commendantur, idemque templum coloratis vitris splendide nitet. Quae super omnia eminent tum nonnullae Coelitum ibidem extantes reliquiae, tum privilegia et indulgentiae ipsi sacrae Aedi concessa, tum etiam eius dives supellex, atque imprimis cleri studium et labor, quibus cultus decori prospicit et christiani populi religionem provehit ac fovet. Cum igitur Venerabilis Frater Marianus Antonius Espinosa, archiepiscopus Bonaërensis, occasionem nactus magnae sollemnitatis, qua die secundo augusti adventantis anni mirabilis recoletur eventus, quo Beatissima Coelorum Regina septem ante saecula sese Barcinone conspiciendam obtulit, enixe a Nobis petierit ut, suis et cleri populique votis benigne exceptis, praeclaram, quam supra memoravimus, paroeciam Pontificiae benevolentiae significatione cohonestare dignaremur; Nos piis huiusmodi optatis propensa quidem voluntate obsecundamus. Quare, praesentium tenore, apostolica auctoritate Nostra, ac de consilio etiam VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus tuendis praepositorum, parochialem ecclesiam civitatis Bonaërensis in honorem B. Mariae Virginis de Mercede erectam, Basilicae minoris titulo

ac dignitate perpetuum in modum augemus, illique omnia et singula conferimns iura, privilegia, praerogativas, honores, indulta, quae minoribus almae huius Urbis Nostrae Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper extare et permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant plenissime suffragari: sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri si quidquam secus, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXIII novembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*.

II

NOVUS VICARIATUS APOSTOLICUS « DE BENI » NUNCUPANDUS ERIGITUR

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, ea ut mature praestemus Nos admonet supremi Apostolatus officium, quo in terris licet immeriti divinitus fungimur. Iamvero cum in regione « Beni » catholica in praesens res adeo sit valida, ut proprio Vicario apostolico committenda videatur; Nos, inspecto gravi Internuntii apostolici suffragio, auditoque Venerabili Fratre Nostro S. R. E. Cardinali De Lai, episcopo Sabinensi, Sacrae Congregationi Consistoriali praeposito, haec, quae infra scripta sunt, decernenda existimavimus. Nimirum Motu proprio ac de certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, Missionem « Beni » in Vicariatum apostolicum erigimus atque constituimus, huiusque novi Vicariatus sedem ponimus in urbe « Trinidad » cui vulgo nomen. Novi huius Vicariatus regimen Fratribus Minoribus S. Francisci Assisiensis committimus; ac praecipimus ut ipse Vicariatus, « de Beni » nominandus, praeter pristinae Missionis territorium, comprehendat quoque regiones « Colonias », « Caupolican » et « Yuracarès » appellatas. Porro haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sor-

tiri atque obtinere, illisque ad quos spectant plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die I decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

SODALITAS FILIARUM MARIAE, SUB TITULO PRAESENTATIONIS, AD S. AMBROSII IN CIVITATE CUNEENSI, IN ARCHISODALITATEM ERIGITUR ET INDULGENTIIS DITATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Pias fidelium Consociationes, quae antiquitate non minus quam pietatis caritatisque operibus amplissime commendentur, ad potiorem dignitatis gradum libentes evehimus, easque conspicuis privilegiis propensa voluntate cumulamus. Laeto itaque accepimus animo, in templo S. Ambrosio dicato, civitatis Cuneensis, iam inde ab anno MDCCXLII Sodalitatem Deiparae Virginis Filiarum, sub titulo Praesentationis eiusdem SSmae Mariae, canonice erectam fuisse, quae huc usque floruit atque uberes eximiae religionis fructus inter puellas edidit. Cum igitur devotum huiusmodi Sodalitium primum sit in ipsa dioecesi exortum, ac summam sibi laudem erga fidem et populum comparaverit; preces, quas dilectus filius hodiernus eiusdem paroeciae Prior commendatarius Nobis adhibendas curavit, benigne excepimus, idemque ut maius in dies incrementum capiat, tum nobiliore titulo, tum peculiaribus gratiis in Domino complectamur. Quare auctoritate apostolica Nostra atque auditis VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Tridentini Concilii Decretis interpretandis, Consociationem Filiarum Mariae, quae sub nomine Praesentationis Deiparae Virginis ad templum S. Ambrosii in Cuneensi civitate existit, in Archisodalitatem cum solitis privilegiis perpetuum in modum, harum Litterarum vi, erigimus atque instituimus. Quo autem potiore benevolentiae Nostrae significatione eandem Sodalitatem complectamur, Nos plenariis ac partialibus indulgentiis, quibus ipsa iam fruitur, has alias, quae sequuntur, addere consentimus. Omnibus idest ac singulis Sodalibus, quae vere poenitentes et confessae ac S. Communione refectae sollemnitatibus Paschatis Resurrectionis et Ascensionis

Domini, Pentecostes et Corporis Christi, nec non die festo SSmi Cordis Iesu, ac praeterea festivitatibus Immaculatae Conceptionis, Nativitatis et Assumptionis B. Virginis Mariae, festis Transitus et Patrocinii S. Ioseph, S. Annae, S. Ioachim, S. Agnetis, S. Ursulae et Ss. Innocentium, a meridie dierum haec festa praecedentium ad mediam eorumdem festorum noctem, ac postremo secundis cuiusque mensis Dominicis ab ortu usque ad occasum solis, praefatam parochialem ecclesiam ibique situm Sodalitatis sacellum devote quotannis visitaverint, ac pro Christianorum Principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo praedictorum die id egerint, plenariam; insuper universis ac singulis ex utroque sexu Christifidelibus, qui admissis rite expiatis ac Sacra excepta Synaxi, parochialem supradictam Aedem, Sancto Ambrosio sacram, a meridie diei Dominicam praecedentis, qua ibi festivitas Praesentationis Deiparae Virginis celebratur, vel hac ipsa Dominica usque ad mediam noctem visitaverint, atque, ut praefertur, oraverint, plenariam pariter omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus et largimur. Quoties vero Consorores vel Sacro, vel aliis divinis officiis, in memorato eorum sacello celebrandis, adstiterint, vel etiam eiusdem Sodalitatis conventibus, sive publicis sive privatis, interfuerint, septem eis annos totidemque quadragenas; quoties denique quodvis caritatis opus confecerint, eis item trecentos dies de iniunctis eis seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes etiam animabus fidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse indulgemus. Archisodalitatis deinde sic erectae Officialibus et Sodalibus praesentibus ac futuris facultatem eadem apostolica auctoritate Nostra perpetuo similiter facimus, cuius vi ipsi alias quaslibet cognominis atque eiusdem Instituti Sodalitates, in dioecesi Cuneensi tantum erectas vel in posterum erigendas, servatis tamen forma Constitutionis rec. me. Clementis Pp. VIII Dec. Nostri aliisque apostolicis desuper editis ordinationibus, aggregare, illisque omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes ipsi Sodalitati, nunc a Nobis in Archisodalitatem erectae, iam concessas vel deinceps concedendas, et quae aliis impertiri queant, communicare libere liciteque possint ac valeant. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant plenissime suffragari; sicque iudicandum esse ac definiendum, irritumque atque inane

fieri si secus super his a quoquam, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XIV decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

TEMPLUM VULGO « DEL CARMINE MAGGIORE » NUNCUPATUM CIVITATIS NEAPOLITANAE IN BASILICAM MINOREM ERIGITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Templa Dei quae tum antiqua fidelium religione, tum historicis memoriis, tum mirandis artis operibus prae ceteris eniteant, de Romanorum Pontificum Decessorum Nostrorum more, peculiaribus itemque honorificis titulis cohonestare satagimus, ut pietatem quoque fidelium eadem templa celebrantium singulari Nostrae voluntatis pignore rependamus. Merito inter italicas urbes, quarum civibus maxime cordi est Deiparae Virginis cultus, Neapolis recensetur. Haec enim civitas iam inde a saeculo decimo secundo prodigiis inclyta Icone Virginis, titulo « la Bruna » ex eius colore, gaudet ac laetatur; quam sacram effigiem nonnulli Montis Carmeli eremitae Turcarum tyrannidem e Syria effugientes secum tulerunt et in parvula ecclesia S. Nicolai Barensis publicae venerationi primum proposuerunt. Post saeculum, scilicet anno reparatae salutis millesimo ducentesimo sexagesimo sexto, Margarita Bavariae Regina Neapolim adveniens ut Conradinum Regem domo « Hohenstaufen » ex inimicorum manibus eriperet, cum infelicem natum iam dira morte mulctatum reperisset, pretium redemptionis miserandi pueri, ingentem nimirum pecuniae vim, Patribus Carmelitis dono dedit, ut novum templum, quasi piacularis ara, exsurgeret, praestans amplitudine molis et omnigenae artis operum ornamento. Interea sacra ipsa Aedes altero non minus insigni ac miro locupletata fuit simulacro, idest SSmi Crucifixi, cuius caput, obsessa millesimo quadringentesimo trigesimo nono post Christum natum anno civitate, ut documenta referunt, ad bellici tormenti ictum vitandum, singulari modo inclinatum est. Christiani populi devotionis studio percrebrescente, anno iubilari millesimo quingentesimo, sacra effigies Deiparae una cum altera SSmi Crucifixi per sanctam peregrinationem ad almam hanc Urbem delata, in Patriarchali Vaticana Basilica exposita mansit. Romanum iter,

instar triumphi a coaevis historicis conclamatum, caelestibus signis illustratum fuisse dicitur, ex innumeris prodigiis quae SS. Iconum reditum comitata sunt et quae coram ipso piissimo Rege Friderico Aragonensi evenerant. Postremis his saeculis cum Reges, tum Sacrorum Antistites nec non universi ordines civium, qui in omnigenis necessitatibus atque in publicis calamitatibus praesentem eius opem experti sunt atque eadem in sacra Effigie firmissimum invenere tutamen praesidiumque, certatim thesauros suos, ut templum ipsius Deiparae Virginis magnificentissime exornarent, profuderunt. Novissime prodigiosa Imago anno millesimo octingentesimo septuagesimo quinto a Capitulo Nostro Vaticano diademate aureo sollemni pompa redimita fuit. Neque in praesens tam gravibus his nostris temporibus ardens populi studium ac pietas germana deferbuit, cum quotidie frequens fidelium multitudo cuiusque aetatis, sexus, conditionis ac dignitatis, templum idem celebret atque ad illud potissimum feria quarta cuiusque hebdomadae ingens confluat nautarum numerus, qui suam Carmeli Matrem ac Reginam impensissime venerantur, sive ut lacrymis ac gemitibus opem et auxilium Eius implorent, sive ut post navigationis pericula pia gratiarum actione laetentur. Cum, haec animo repetens, dilectus filius Ioannes Maria Lorenzoni, hodiernus vicarius prior generalis Ordinis Carmelitarum antiquae observantiae, amplissimo commendationis officio dilecti Filii Nostri Iosephi S. R. E. Presbyteri Cardinalis Prisco, ex dispensatione apostolica archiepiscopi Neapolitani, suffultas preces Nobis humiliter adhibuerit, ut neapolitanum Deiparae Carmeli templum ad Basilicae minoris dignitatem evehere dignemur; Nos, auditis VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, haec quae infra scripta sunt edicimus atque statuimus. Nimirum apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, templum B. Mariae Virginis de Carmelo, vulgo « del Carmine « Maggiore », Neapoli exsistens, Basilicae minoris titulo ac dignitate cohonestamus, illique honorificentias et privilegia omnia tribuimus quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri ac obtinere; illisque ad quos spectant nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XVIII decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD IOANNEM S. R. E. CARD. CSERNOCH, ARCHIEPISCOPUM STRIGONIENSEM, CETEROSQUE EPISCOPOS HUNGARIAE, QUI E COETU BUDAPESTINENSI COMMUNES LITTERAS SIBI MISERANT.

Dilecte fili noster et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Tanta Nos mole curarum et sollicitudinum oppressos, quantam non possemus sine praesentissima Dei ope sustinere, aliquo nuper solatio affecerunt eae litterae, quas in auspicando Budapestinensi conventu communiter ad Nos misistis. Ex iis enim plane eminebat animus vester, studii pietatisque plenus erga hanc Apostolicam Sedem, gratissimusque in Nos ob ea quae anno vertente in Ecclesiae sanctae utilitatem ipsiusque societatis humanae salutem egissemus. Atque ad Iuris Canonici Codicem quod attinet, immortale opus prudentiae instantiaeque debitum inclyti Decessoris Nostri, quem quidem promulgare felicitate quadam Nobis contigit, eum Episcopis praecipue volumus commendatum et traditum, ut vere valeat ad ecclesiasticae disciplinae nervos roborandos: in quo vestram certe diligentiam non desideraturi sumus. Item de praedicatione divini verbi, vobis maximae curae futurum confidimus ut ea in vestris dioecesibus adducantur ad effectum quae praescripsimus. Vestram vero praesertim amplectimur luculentam significationem gratae voluntatis quod rectoribus populorum inter se dimicantium auctores nuper fuimus reconciliandae pacis; eo magis quia documentum illud paternae caritatis quod apostolici officii conscientia, quod communium aerumnarum miseratio, quod iustitiae et aequitatis non minus quam publicae tranquillitatis amor Nobis suaserat, a quibusdam, praeiudicatarum opinionum hominibus, indignas in suspiciones vocari vidimus. Ita, improbissimarum sectarum opera, concitatur quotidie magis adversus clerum multitudinum caeca temeritas, ut iam possimus eam Apostoli usurpare vocem: ***maledicimur et benedicimus, persecutionem patimur et sustinemus, blasphemamur et obsecramus.*** Verumtamen Nostras muneris partes tueri constanter, divino freti auxilio, perseverabimus. Interim ne cessemus humili prece ac supplici obsecrare Deum, ut « quam mundus dare non potest pacem » ipse tandem misericors largiatur. Auspicem

caelestium bonorum ac testem paternae benevolentiae Nostrae, vobis, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, vestroque clero ac populo apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die III mensis decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD RR. PP. DD. ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS REGNI BAVARIAE: COMMUNIBUS EORUM LITTERIS E CONVENTU FRISINGENSI DATIS RESPONDET.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Gratias vobis agimus ex animo ob commune litterarum officium, quo sub initium coetus Frisingensis summam erga nos observantiam fidemque vestram testati estis. Id enim non mediocri voluptati Nobis fuit, vel potius solatio; quo quidem videtis valde Nos in hac acerbitate temporum indigere. Nam ad cetera quibus diuturnitas luctuosissimi belli animum Nostrum angit ac sollicitat, accedit ut Nostra illa ad revocandam pacem hortatio, quae quidem non aliunde quam e sincero boni publici studio profecta erat, non modo eum habuerit exitum quem minime omnium sperabamus, sed etiam a nefariis hominibus detorta sit contra Nos in materiem popularis odii, cum documentum esset Nostrae caritatis. Qua in re non tam illatam Nobis iniuriam querimur - siquidem parati semper esse debemus pro nomine Iesu contumeliam pati - quam tot animarum iacturam dolemus. Verum, Iesu Christi auxilio confisi, qui numquam defuturus est Ecclesiae suae, tantorumque malorum ab eo finem implorantes, dare in primis operam ut in Ecclesiae sinu magis ac magis sanctitas morum ac disciplina vigeat, summa Nos contentione pergamus. Huc pertinet vel Iuris Canonici proxime promulgatus Codex, vel de praedicatione divini verbi Encyclica Epistola. Utrumque ut fructuosum eveniat, maxime Episcoporum erit, Deo adiuvante, efficere. In quo vos sane, quorum exploratam habemus pastoralem curam, quique tanta grati animi significatione Nos ob eadem acta prosecuti estis, nemini cessuros arbitramur. Auspicem divinorum munerum, quae vobis patrocinio Magnae Dei Matris, cuius in tutela Bavaria est, precamur uberrima, et simul paternae benevolentiae Nostrae testem, apostolicam bene-

dictionem vobis, venerabiles fratres, vestroque clero atque populo amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die v mensis decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD ANDREAM CARD. FERRARI, ARCHIEPISCOPUM MEDIOLANENSEM, PONTIFICII LYCAEI IURI CANONICO TRADENDO MAGNUM CANCELLARIUM, ET AD EIUSDEM LYCAEI PRAESIDEM AC DOCTORES, DE OFFICIOSISSIMIS COMMUNIBUS LITTERIS GRATIAS PERSOLVENS.

Dilecti filii, salutem et apostolicam benedictionem. — In consilium convenire ubi primum, de more, vobis licuit, datis ad Nos communibus litteris, gratulati Nobis estis de promulgato non ita pridem Codice, uti de re quae magna Ecclesiae portendit, studiumque vestrum atque operam ad hoc polliciti estis, ut quae in novo Codice tradita ac praecepta sunt, fidelium animos pervadant penitus vitaequae actionem in omnes suas partes moderentur. Laetamur utrumque: optimum de absoluto a Nobis opere iudicium, et dignum vocatione sancta vestra propositum. Alterum enim commendat non vulgaris doctrinae vestrae laus: optabile efficit alterum quaesitarum utilitatum spes haud sane exigua. Quum enim, ut scitis, labia sacerdotis custodiant scientiam et legem requirant populi ex ore eius, quis est qui non videat quantum ii, qui sacrorum doctrina canonum imbuendis clericis dant operam, possint ad hoc, ut populi iidem Ecclesiae legum non notitiam solum assequantur, sed vim teneant et ea perspecta habeant doctrinae momenta, quibus voluntas moveri potest et ad oboedientiam flecti? Susceptum igitur vobis propositum ad usum adiungite, nulla, cum tempus aderit, interposita mora. Nos, ex animo vobis gratulati, Deum exorabimus, bonorum consiliorum adiutorem, ut labores vestros faciat in omni opere bono fructificare.

Caelestium interim auspicem adiumentorum testemque benevolentiae Nostrae, vobis omnibus, tibique in primis, dilecte filii Noster, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die xx decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECLARATIO

SUPER DECRETO DE CHOREIS

Cuidam Ordinario in Foederatis Americae Statibus roganti « utrum choreae, de quibus agit decretum S. Congregationis Consistorialis diei 31 martii 1916 quasque eadem S. Congregatio proscripsit, licitae aliquando sint, seu in reprobatione non comprehendantur, si fiant diurnis horis, aut primis tantum noctis horis, nec nimium protrahantur, vel etiam si fiant sine conviviis aut ea methodo quae vulgo appellari solet *Pic-nic* »: Sacra Congregatio Consistorialis, re considerata, respondendum censuit: *In reprobatione comprehendi;* ideoque clericos omnes prohiberi quominus eas, etiam in memoratis adiunctis, promoveant et foveant, et si ab aliis promoveantur, prohiberi quominus ipsi intersint.

Sanctissimus autem Dominus in audientia diei 30 novembris huius anni resolutionem confirmavit, et edi iussit pro norma omnium ad quos spectat.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 10 decembris 1917.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

MONITUM

Quum sacerdos *Carolus Iacchini,* e dioecesi Lauretana, modo degens in civitate Menphis Tenn. in Foederatis Americae Statibus, quaeritet Missarum stipes et oblationes qua director cuiusdam Societatis internationalis pro Lauretano sanctuario, sciant omnes, nulla ipsum facultate

ad hoc praeditum esse, nihil de legitima memoratae Societatis erectione, nihil quoque de collectarum eleemosynarum erogatione in finem ab oblatoribus praescriptum sive apud S. Sedem sive apud Lauretanum Episcopum constare. Caveant itaque fideles ne decipiantur.

III

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

30 novembris 1917. — Titulari episcopali ecclesiae Berisensi praefecit R. P. D. Raymundum De La Porte, hactenus episcopum Cenomanensem.

7 decembris. — Cathedrali ecclesiae Fernensi in Hibernia, R. D. Guilelmum Codd, parochum loci Blackwater eiusdem dioecesis.

22 decembris. — Cathedrali ecclesiae Caputaquensi et Vallensi R. D. Franciscum Cammarota, vicarium generalem dioecesis Aeserniensis et Venafranae.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

DIOECESIS *T.*

INCARDINATIONIS

Die 27 ianuarii 1917

SPECIES FACTI. - Sacerdos quidam, vota solemnia professus in Ordine S. M., ad onera vitae regularis diutius perferenda impar quum evasisset, Episcopo benevolo receptore Ordinario *N.* invento, impetravit, an. 1904 exeunte, a S. Congregatione super Disciplina Regulari indultum quod dicitur saecularizationis perpetuae ac, dimisso habitu Ordinis, in dioecesim benevoli sui receptoris transivit. Quum autem postmodum finitimae dioecesis *T.* Ordinarius, eidem sacerdoti paroeciam quamdam vacantem conferre voluisset, litteras formales excardinationis sub an. 1908 praefatus sacerdos a suo benevolo receptore obtinuit, quibus receptis,

ab Ordinario *T.* Apostolicae Datariae commendatus, adeptus est bullas collationis praefati beneficii paroecialis, cuius subinde possessionem cepit. Res tamen haud e votis cessit; sed immo quintum post annum, instituto processu administrativo ad normam decreti ***Maxima cura,*** sacerdos ipse a paroecia regenda amoveri debuit; et quum ille parere decreto amotionis renuisset, suspensionis vinculo ad Ordinario *T.* est innodatus, donec, non modo paroeciam sed et dioecesim desereret. Etenim idem Ordinarius *T.*, obtendens numquam editum fuisse formale decretum incardinationis praefati sacerdotis, neque ab eo exactum iuramentum pro domicilio acquirendo, quamvis Ordinarius *N.* dedisset excardinatorias litteras, asserebat, ad normam decreti ***A primis,*** S. H. C. d. 20 iul. 1898, excardinationem illam nullos effectus exseruisse, ac propterea iniungebat ut sacerdos ille quamprimum dioecesim *T.* relinqueret, quod et animarum bonum exigere testabatur.

Adversus haec sacerdos a paroecia remotus recursum interposuit ad S. H. C., in qua, post confirmatum, aliqua pensione favore amoti parochi constituta, decretum remotionis, demum disceptandum propositum fuit dubium:

An constet de legitima incardinatione sacerdotis N. N. ***dioecesi*** T., ***in casu.***

Synopsis disceptationis. - ***Quae favore recurrentis deducta sunt.*** - Vel prima fronte deprehendi, autumat recurrens, incivilem esse quaestionem promotam, iuxta vulgare adagium, ***turpius eiicitur quam non admittitur hospes.*** Nam, quod voluntas utriusque Episcopi, excardinantis et incardinantis, non solum tacita, sed et expressa intercesserit in dubium revocari non potest, dum pacifica tituli possessio ex parte sacerdotis, saltem per quinquennium, abunde eos sanasset defectus, qui in actu absolvendo, bona fide, committi potuerunt. Imo cum idem sacerdos fuerit a possessione paroeciae remotus, inhumanum profecto sapit, quod ***afflicto afflictio addenda sit,*** per expunctionem nempe, praeterquam a paroecia, ab ipsa dioecesi.

Sed, hisce omissis, quum praecipuum, immo unicum argumentum quo legitima incardinatio deesse in casu contenditur, derivetur a neglecta duplici solemnitate in decreto ***A primis*** praescripta, nempe ex defectu documenti scripti, quo incardinatio fieri debuisset, ac iuramenti quod ab incardinando emittendum erat, recurrens negat has ipsas causas in facto iureve consistere.

Quod enim scriptum documentum attinet, in primis animadvertit, laudato decreto id tantum contineri, videlicet « incardinationem facien-

« dam esse ab Episcopo non oretenus, sed scriptis »; et cum forma scripturae et aliae solemnitates non sint praeceptae, sufficere videtur quod de incardinatione constet ex aliquo scripto documento, unde probatio indubia sequutae adscriptionis in clerum desumi possit. At in casu talia documenta non desunt; prostant enim non modo litterae Ordinarii *T.* ad Ordinarium *N.* datae ut excardinationis testimonium sacerdoti de quo agitur ad effectum illum cooptandi clero dioecesis *T.* concederet, sed etiam petitio Ordinarii *T.* ab Apostolica Dataria postulantis « ut « praedictum beneficium conferre eidem sacerdoti dignetur, qui, obtenta « a suo Episcopo excardinatione, *ad Nostram est incardinatus;* quin immo « in ipsa bulla Apostolica collationis, paroecia conferri dicitur sacerdoti « dioecesi *T. rite incardinato* ». Ex his igitur scriptis documentis plenissima ac iuridica probatio desumitur de facta incardinatione, immo de die et de modo (*rite*) quo peracta est: unde etiam liquet praesumptione iuris et de praestito *iuramento* constare. Ceterum, iuramentum quod attinet, satis videtur erui posse ex tenore ipsius decreti *A primis,* praesertim ex § 4, atque ex analogia cum celebri Const. *Speculatores,* Innocentii XII, illud requiri potius ut clericus Episcopum ordinationis sortiri possit, a quo nempe sacros ordines nondum initiatus suscipere possit, quam ad validam sacerdotis adscriptionem in clerum.

Praeterea animadvertitur in casu, defectum, si quis concedi debeat, scripti documenti incardinationis aut iuramenti, abunde supplere collationem beneficii paroecialis recurrenti sacerdoti factam; etenim per huiusmodi collationem haberi *implicitam* incardinationem communis sententia est, quam ita ex multis colligit B. Oietti, *Synopsis rerum moralium et canonicarum,* tom. II, sub voce *incardinatio*: « Nota incardina- « tionem aliquando etiam implicite fieri, cum scilicet clerico confertur « beneficium in dioecesi non sua, quod ipse acceptat, et ad dioecesim « in qua situm est beneficium transit, venia accepta a priore Episcopo « suo. Cfr. causam *Viterbien.,* apud S. C. EE. et RR. 14 iul. 1905 », ex qua etiam Card. Gennari (ap. *Mon. Eccl.,* XVII, 435) haec deducit: « Chi « riceve un beneficio in qualche aliena diocesi, per ciò stesso rimane « implicitamente incardinato alla diocesi. Il beneficio è infatti perpetuo, « e la collazione di esso è paragonata quasi a un mistico connubio con « la chiesa del beneficio ».

Sed dato etiam et non concesso, quod collatio beneficii parochialis haud suppleret in casu defectum scriptae incardinationis, semper tamen verum esset, sacerdotem recurrentem ad dioecesim *T.* pertinere. Agitur enim de sacerdote regulari saecularizato: atqui iuxta veriorem sententiam, quae confirmatur etiam ex praxi sacrarum Congregationum EE.

et RR. et de Religiosis, quae decretum ***A primis***, numquam applicandum censuerunt regularibus, praedictum decretum non attinet clericos regulares. Ergo pro incardinatione sacerdotis recurrentis non requirebatur scriptura, uti constitutum est pro clericis saecularibus; consequenter incardinatio oralis, imo et aequipollens seu implicita, quae ante decretum ***A primis*** pro omnibus clericis indiscriminatim valide et licite adhibebatur, quaeque pro solis clericis saecularibus abrogata fuit, nunc pro clericis regularibus viget omnino uti prius. Dummodo igitur constet de voluntate utriusque Episcopi clericum perpetuo et absolute dimittendi, eumque item perpetuo et absolute recipiendi, incardinatio Religiosorum sive oralis sit, sive aequipollens seu implicita, uti valida omnino retinenda est (cfr. ***Acta S. Sedis***, vol. 39, pag. 41). Iamvero in casu, ut vidimus, non solum ex collatione beneficii parochialis, sed etiam ex litteris supra relatis, laudatis superque constat de voluntate utriusque Episcopi, sacerdotem hunc perpetuo et absolute dimittendi, eumque item in perpetuo et absolute recipiendi. Certo igitur certius praedictus sacerdos ad dioecesim *T.* pertinet.

Tandem animadvertendum quod Curia *T.*, quae iam prius suis litteris scriptis Emo Card. Pro-Datario affirmavit sacerdotem in casu fuisse rite incardinatum dioecesi *T.*, quamvis nunc hoc ipsum deneget, admittere cogitur praedictum sacerdotem non fuisse valide incardinatum ***ex culpa ipsius Curiae,*** quae contra apertam iuris dispositionem, decretum incardinationis non emiserit, nec iuramentum exegerit. Atqui culpa in eo est, qui contra ius egit, isque de damnis sarciendis tenetur. Aperta enim est dispositio cap. 9 ***De iniuriis et damno dato*** (V. 36) in quo decernitur: « Si tua culpa datum est damnum, ... aut haec ***impe-***
« ***ritia tua sive negligentia*** evenerunt: iure super his satisfacere te opor-
« tet, ***nec ignorantia te excusat,*** si scire debuisti ex facto tuo iniuriam
« verisimiliter posse contingere vel iacturam ». Hinc iure meritoque:
« iudex condemnabit partem quae nullitatis causa fuit, ut adversarium
« indemnem reddat, seu damnum reficiat ex actu nullo alteri prove-
« niens. ***Et hoc praestandum est,*** sive nullitas ex dolo proveniat, ***sive***
« ***absque dolo habita sit*** » (Ita Emus Lega, ***De iudiciis eccl.***, vol. 1, ed. 2, n. 252-8). Merito igitur in ***Regol. Giudiz. Gregoriano***, art. 410 decernebatur:
« Nemo opponere potest nullitatem actus ob defectum formae, cui nulli-
« tati ipse aut alii, eius nomine agentes, causam dederint ». Et articulo 411 cavebatur: « In casibus nullitatis ob omissionem aut inobservantiam
« praescriptae formae, poterunt iudices ordinare, actus renovandos esse
« expensis procuratorum (scil. litigantium) ... qui actus ponere debebant
« legitime: praeterea poterunt pro rerum adiunctis, eos condemnare in

« refectionem expensarum et damnorum, aut etiam in certam mulctam ». Cum igitur Curia admittat *sua culpa* damnum datum fuisse, seu incardinationem recurrentis esse nullam ob omissas ab eadem iuris solemnitates, necessario consequitur ab ipsa damnum esse resarciendum, supplendo nempe nunc, *si opus sit*, omissas solemnitates, et conficiendo decretum incardinationis ad normam laudati decreti *A primis*.

Argumenta adversus recurrentem prolata. - Praemittit pars adversa easdem causas quae Curiam impulere ad amovendum sacerdotem recurrentem a sua paroecia, nunc urgere ne idem in dioecesi commoretur: ratio nempe scandali vitandi et salutis animarum, quae suprema lex est, et praecipue interesse debet. Has vero causas omnino contigisse absque ulla culpa Curiae, immo cum gravissimo ipsius moerore, easque sibi prorsus, non alii, sacerdotem recurrentem imputare debere. Quum igitur ipse unus in causa sit, si res in eum statum incidit a quo initium capere non potuisset, nec profecto quisquam cogitasset de hac quaestione movenda si ipse in suo officio se continuisset, hinc patet non modo nihil incivile aut inhumanum subesse si iuris rigor adhibeatur in actus valore dispiciendo a quo salus animarum periclitari potest; sed etiam de nullo damno Curiam teneri erga sacerdotem non rite incardinatum, cuius ceteroquin erat urgere ut actus rite perficeretur aut tempestive reclamare; multo minus posse sine manifesta absurditate Curiam cogi ad eam incardinationem in praesentibus rerum adiunctis instaurandam.

At vero, de iuris rigore ad validitatem incardinationis probandam in casu requiri tum scriptum documentum incardinationis, seu ipsas litteras incardinatorias, tum iuramenti praestiti iuridicum testimonium, quae utrumque, utpote quae numquam in rerum natura exstiterunt, exhiberi nequeunt sive a sacerdote recurrente sive ab ipsa Curia, in comperto est. Incardinatio enim in casu, non ante annum 1898 incidisset, sed immo decimo post editum decretum *A primis* ad cuius tramites igitur erat omnino perficienda: porro, conditiones eodem decreto art. 2 praescriptas, « incardinationem faciendam esse ab Episcopo non oretenus, *sed in scriptis*, ... praestito ad hoc iuramento » esse requisitas non ad meram *probationem*, sed *ad solemnitatem* seu ad substantiam actus, qui, absque illis positus, infectus irritusque omnino esset, exploratum in iure habemus, post decisionem S. R. R. in *Londonen.*, 9 ianuarii 1912 (A. A. S., IV, 249 ss.) et disceptata in causa *Bismarckien et aliarum*, 31 ian. 1913 (A. A. S., V, 34 ss.). Idcirco nullo modo iuvat testimonia proferre, etiamsi scripta, unde per incertam sane coniecturam *possit* argui scripturam intercessisse, utpote sunt testimonia a recur-

rente prolata, quae profecto contrariam probabilitatem non excludunt, dum ad summum testantur opinionem scribentis, sive se referentis ad alterius assertionem, *rite* incardinationem factam fuisse; verum oportet omnino scripturam ipsam exhibere, quae sola rigorosam et indubiam probationem conficere potest. Cfr. Reiffenst., l. II, tit. 22, n. 282 et 291: « Scriptura ipsa requiritur (ad probandum actum) et testes non suffi- « ciunt ... in actibus, iñ quibus, iure sic disponente, requiritur scriptura « ad substantiam actus sive contractus ».

Neque hanc necessitatem satis levat asserta implicita incardinatio quae haberetur per collationem beneficii. Etenim, attenta differentia quae inter ipsos conceptus iuridicos incardinationis et collationis beneficii evidens est; attenta etiam maiore firmitate vinculi, quod dicit incardinatio, quae absolute omnino et in perpetuum dioecesi mancipat, dum collatio beneficii tantum *de se* est perpetua quum vinculum per eam inductum cum ecclesia beneficii possit dissolvi, ac de facto saepius dissolvatur: non videtur, ante *explicitam positivae legis dispositionem*, incardinatio semper in collatione beneficii contenta. Etenim, ut clericus beneficium consequatur in aliena dioecesi, non est necessarium quod ipse suae dioecesi in perpetuum valedicat, sed sufficit *venia* proprii Episcopi: quo in casu clericus duplicem Episcopum haberet proprium, alterum incardinationis, alterum beneficii: quod constare posse clare deducitur ex Const. *Speculatores*, Innocentii XII. Neque explicita positivae legis contraria dispositio satis evincitur ex allata a citatis auctoribus decisione S. C. Episc. et Regul. in *Viterbien.* quae, ut alia omittamus, attinet ad incardinationem a. 1871 peractam, longe ante decretum *A primis*, per quod huiusmodi implicitae seu praesumptae incardinationes, ex testimonio etiam adversae partis, sublatae fuisse videntur.

Iterum non levat praedictam necessitatem conditio religiosi saecularizati; enimvero hi, post saecularizationem peractam et incardinationem dioecesi benevoli receptoris (in qua incardinatione ultro conceditur posse servari tantummodo conditiones a S. Sede in rescripto saecularizationis iniunctas, quin oporteat sequi solemnitates decreti *A primis*), omnino tamquam clerici saeculares habendi videntur, atque iisdem legibus generalibus ac dioecesanis quibus isti subiecti. Igitur dum a dioecesi benevoli receptoris ad aliam transeunt, servari profecto debent praescripta iuris: porro, in casu liquet, non agi de prima incarditione dioecesi *N.*, de qua valere potest recurrentis argumentatio, sed de excardinatione ab ea et de incardinatione ad dioecesim *T.*, quod negotium profecto cadit sub imperium decreti *A primis*.

Hucusque contrariae partium deductiones.

Ex officio etiam nonnulla animadvertebantur. In primis attendendum esse in casu, agi non de sacerdote saeculari, sed de religioso solemniter professo et ad saeculum reducto in vim rescripti Apostolici. Porro religiosi quum impetrant perpetuae saecularizationis decretum, sub immediatam S. Sedis iurisdictionem facto et iure descendunt; ipsi enim per solemnem professionem, *originalitatem*, seu Episcopum *originis* amittunt, nec iure quodam *postliminii*, quando ab obedientia proprii praelati regularis sunt liberati, illam iterum acquirunt. In hac iuris conditione, prout religiosi non valent, communibus legis praesidiis, sibi Episcopum constituere, cui subsint tanquam *proprio* praelato, a pari Episcopi non possunt (salva precaria iurisdictione, ratione commorationis in loco), religiosos in saeculo degentes suos subditos constituere; sed praevia designatione Episcopi *benevoli receptoris*, S. Sedes indulget, ut religiosus in saeculo maneat sub dependentia illius *determinati* episcopi, cui perpetuo mancipatus manere debet. At haec peculiaris subiectio non videtur posse licite et valide infringi, vel in alium refundi, sola Episcopi et subditi voluntate, sed opus est interveniat S. Sedis auctoritas, quae prout necessaria fuit pro subiiciendo viro religioso iurisdictioni *designati* Episcopi, iterum intercedat oportet ad eumdem religiosum subducendum ab illius iurisdictione, et alteri subiiciendum. *Omnis* enim *res, per quascumque causas colligitur, per easdem dissolvitur* (Reg. 1 iuris in VI°).

Fortius urgere videtur argumentum si perpendatur religiosum ope indulti saecularizationis, non *radicaliter*, sed *accidentaliter* subtrahi ab obedientia Superioris regularis; nam vota *quoad substantiam* integra manent, et rescriptum facultatem tantummodo indulget manendi extra claustra, cum clausula « ita tamen, ut *substantialia votorum*, quatenus fieri poterit, *observet* ». Hinc fit quod integra manente substantia voti obedientiae, religiosus saecularizatus subditur Episcopo benevolo receptori « in vim quoque solemnis obedientiae voti » prout edicitur in rescripto; quae, cum episcopo loci non debeatur iure ordinario, sed iure delegato (quia religiosus saecularizatus immediate S. Sedis iurisdictioni subditur), non videtur posse in alium episcopum refundi, iniussu S. Sedis.

Resolutio. - Porro in generali conventu S. C. Concilii in Palatio Apostolico Vaticano habito die 27 ianuarii 1917, ad suprascriptum dubium nimirum:

An constet de legitima incardinatione sacerdotis N. N. *in dioecesi* T., *in casu.*

Emi ac Rmi Patres respondendum censuerunt:

Ad mentem. Mens est. « Sacerdotem *N. N.* utpote regularem perpetuo saecularizatum, adhuc manere sub iurisdictione Episcopi benevoli receptoris; attamen Ordinarius *T.*, eidem conservet assignatam pensionem; *facto verbo cum SSmo* ».

Facta autem de praemissis SSmo Dño Nostro Benedicto Div. Prov. Papae XV relatione per infrascriptum S. Congregationis Secretarium, in Audientia diei 28 eiusdem mensis et anni, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

FERENTINA

DUBIA

Dominicus Bianconi, episcopus Ferentinus, sequentium dubiorum solutionem a Sacra Rituum Congregatione humillime expostulavit nimirum:

I. Episcopo in solemni benedictione cum Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, loco Diaconi et Subdiaconi, possuntne ministrare duo diaconi dalmaticis induti ac Presbyter cum pluviali, iuxta Caeremoniale Episcoporum lib. 2, cap. 33, n. 8, Decretum S. R. C. n. 3728 *Montis Regalis* die 10 maii 1890 ad III et alterum *de caeremoniis quibusdam servandis coram SSmo Sacramento, adsistente vel celebrante Episcopo,* diei 8 februarii 1913 ad II, etiamsi praedicta benedictio solemnis non detur immediate post processionem cum eodem augustissimo Sacramento aut post Vesperas pontificales?

II. Si Episcopo in eadem functione ministrent Diaconus et Subdiaconus de more induti, ad mentem Decretorum S. R. C. possuntne ei assistere etiam duo Diaconi cum dalmaticis atque Presbyter cum pluviali, quamvis eadem benedictio cum Sanctissimo Sacramento Missam pontificalem immediate non sequatur?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, praepositis quaestionibus ita respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative* si adsit consuetudo, servato Decreto n. 4030 die 9 iunii 1899 pro adhibenda stola subtus dalmaticam a Diacono digniore.

Ad II. *Negative.*

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 23 novembris 1917.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DECRETUM

URBIS ET ORBIS

DE ELEVATIONE RITUS AD DUPLICEM I CLASSIS DIE 19 MARTII, S. IOSEPH SPONSI B. MARIAE VIRG. CONF., ET DIE 29 SEPTEMBRIS, IN DEDICATIONE S. MICHAËLIS ARCH.

Quum ex Canone n. 1267 § 1, iam vigente, Codicis iuris canonici, inter dies festos de praecepto adnumeretur etiam Festum S. Ioseph Sponsi B. Mariae Virginis, Conf., quod maxime decet nobiliori ritu decorare, quumque etiam Festum in Dedicatione S. Michaelis Archangeli, cum quo militiae caelestis principe omnes angelorum chori honorantur, eadem ritus nobilitate dignum visum fuerit, Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV supplicibus quoque votis cleri plebisque fidelis ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Pro-Praefecto relatis libentissime obsecundans, utrumque Festum primarium, respectiva die 19 martii et 29 septembris in universa Ecclesia recolendum, a ritu duplici secundae classis ad altiorem ritum duplicem primae classis absque octava evehere dignatus est; atque sub tali ritu duplici primae classis cum subsequentibus variationibus infrascriptis in futuras Breviarii Romani typici reproductiones inducendas esse iussit ac decrevit; servatis Rubricis:

In Kalendario.

19 martii - S. Ioseph, Sponsi B. M. V., Conf., Duplex I classis.

29 septembris - Dedicatio S. Michaelis Archangeli, Duplex I classis.

In Catalogo Festorum.

Duplicia I Classis Primaria.

Post Assumptionem B. M. V. ponatur: Dedicatio S. Michaëlis Archangeli.

Post Nativitatem S. Ioannis Baptistae ponatur: Festum S. Ioseph, Sponsi B. Mariae Virg., Conf.

In Catalogo Festorum.

Duplicia II Classis.

Expungantur festa Dedicationis S. Michaëlis Archangeli et S. Ioseph.

In corpore Breviarii.

Die 18 martii, in fine, rubrica Vesperarum sic ponatur: Vesperae de sequenti, Commemoratio tantum Feriae. Post titulum Festi ponatur: Duplex I classis.

Die 19 martii - In I Vesperis expungatur rubrica: Et fit Commemoratio praecedentis.

Die 29 septembris - Post titulum Festi ponatur: Duplex I classis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 12 decembris 1917.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Ruf.,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

SECTIO DE INDULGENTIIS

I

CONCEDUNTUR INDULGENTIAE RECITANTIBUS PIAS PRECES IN HONOREM S. PASCHALIS BAYLON, CONF.

Responsorium

« Paschalis admirabilis,
« Qui, clarior virtutibus
« Signisque fulgens plurimis,
« Superna confers munera,
« Adesto nobis, quaesumus,
« Opem tuam rogantibus:
« Et, quae timemus, amove;
« Quae postulamus, adiice.
« Mensae paratae caelitus
« Fac rite nos assidere,
« Ut robur et viaticum
« Possimus inde sumere.
« Adesto nobis, etc.
« Gloria Patri, et Filio,
« Et Spiritui Sancto.
« Adesto nobis, etc.

« ℣. Ora pro nobis, beate Paschalis.
« ℟. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

« OREMUS

« Deus, qui beatum Paschalem, Confessorem tuum, mirifica erga « Corporis et Sanguinis tui sacra mysteria dilectione decorasti: concede « propitius; ut, quam ille ex hoc divino convivio spiritus percepit pin- « guedinem, eamdem et nos percipere mereamur. Qui vivis et regnas « in saecula saeculorum.

« ℟. Amen ».

Die 3 augusti 1917

Ssmus D. N. D. Benedictus div. Prov. Pp. XV, in audientia infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, benigne concedere dignatus est indulgentiam trecentorum dierum, semel in die lucrandam, omnibus et singulis Christifidelibus, qui, corde saltem contrito, supra relatum Responsorium cum versiculo et oratione recitaverint; iis vero, qui easdem preces per integrum mensem persolverint, plenariam indulgentiam, semel tantum lucrandam, si, confessi ac S. Communione refecti, ad mentem Summi Pontificis pie oraverint, clementer elargitus est; quas indulgentias etiam animabus in purgatorio igne degentibus applicari posse declaravit. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

GULIELMUS M. CARD. VAN ROSSUM, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini-Duca, *Secretarius.*

II

ACTUS QUIDAM ADORATIONIS ERGA DOMINUM IESUM CHRISTUM INDULGENTIIS DITATUR.

(*Ex testamento S. Francisci Assisiensis*)

« Adoramus te, sanctissime Domine Iesu Christe, hic et ad omnes « Ecclesias tuas, quae sunt in toto mundo, et benedicimus tibi; quia per « sanctam Crucem tuam redemisti mundum ».

Die 3 augusti 1917

Ssmus D. N. D. Benedictus div. Prov. Pp. XV, in audientia infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, benigne concedere dignatus est indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum iis omnibus christifidelibus, qui, saltem corde contrito, supra relatum adorationis actum flexis genibus elicuerint, sive ecclesiam vel publicum aut semipublicum oratorium ingredientes, sive inde exeuntes, qualibet vice; iis vero, qui, confessi ac S. Synaxi refecti, id per mensem integrum, semel saltem in die, peregerint, plenariam indulgentiam largitus est. Has porro indulgentias etiam animabus in Purgatorio degentibus applicari posse declaravit. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

GULIELMUS M. CARD. VAN ROSSUM, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini-Duca, *Secretarius.*

III

CONCEDITUR INDULGENTIA C DIERUM SACERDOTIBUS RECITANTIBUS QUANDAM ORATIONEM POST MISSAM.

Oratio
ad Sanctum in cuius honorem Missa celebrata est.

« Sancte *N.*, in cuius honorem incruentum Corporis et Sanguinis « Christi sacrificium obtuli, fac, tua potenti apud Deum intercessione, « ut, usu huius mysterii, passionis et mortis eiusdem Christi Salvatoris « nostri merita consequar, ac, cum illius frequentatione, continuo cre- « scat meae salutis effectus. Amen. ».

Die 16 novembris 1917

Ssmus D. N. D. Benedictus div. Prov. Pp. XV, in audientia infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, omnibus et singulis sacerdotibus, qui, peracto Ss. Missae sacrificio, supra relatam Orationem ad Sanctum, in cuius honorem Missa celebrata est, recitaverint, indulgentiam centum dierum, animabus etiam christifidelium in gratia Dei vita functorum applicabilem, semel in die lucrandam, benigne concessit. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

GULIELMUS M. CARD. VAN ROSSUM, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini-Duca, *Secretarius.*

IV

DECRETUM

SOLVUNTUR DUBIA CIRCA PIUM VIAE CRUCIS EXERCITIUM ET INDULGENTIAS EIDEM ADNEXAS RITE LUCRANDAS.

Postquam, die 24 iulii 1912, a Suprema Sacra Congregatione S. Officii promulgatum fuit Decretum de Indulgentiis pio Viae Crucis exercitio adnexis, nonnulla dubia oborta sunt, quae Sacrae Poenitentiariae Apostolicae Tribunali solvenda sunt proposita; videlicet:

I. Utrum praedictum Decretum abrogaverit etiam pias Uniones et pia Exercitia « Viae Crucis Perpetuae » et « Viae Crucis Viventis », cum indulgentiis quae eisdem respective sunt adnexae?

II. Utrum abrogatio coronarum, quas vocant Viae Crucis, et cuiusvis concessionis, quae eas respiciat, se extendat etiam ad illas Viae Crucis coronas, quae ante abrogationis Decretum fuerant legitime benedictae, indulgentiis ditatae et fidelibus iam distributae?

III. An per idem Decretum censendus sit abolitus usus crucium vel crucifixorum, quibus per facultates speciales, cuicumque tributas, adnexae fuerant indulgentiae Viae Crucis, lucrandae ab iis etiam qui nullo detinentur impedimento ab exercitio rite obeundo; et an huiusmodi cruces et crucifixi, qui fuerint iam benedicti et distributi, in posterum pro lucrandis indulgentiis valeant tantum in casu legitimi impedimenti?

IV. Utrum in usu crucifixorum cum adnexis indulgentiis Viae Crucis rite benedictorum, ad indulgentias lucrandas, requiratur Passionis Dominicae meditatio, vel saltem pia eiusdem recordatio; an sola sufficiat statutarum precum recitatio, viginti nempe *Pater* cum totidem *Ave, Maria,* et *Gloria?*

V. An laudato Decreto abrogata fuerint etiam Indulta, quibus confessariis aliisve concessa est facultas impeditis commutandi preces iniunctas in alia pia opera?

VI. An eodem Decreto abolitae sint etiam illae concessiones, quibus permittitur, in stationibus singulis rite visitandis, ut multitudo populi fidelis in suo loco consistat, ibique pro qualibet statione assurgat tantum et genuflectat?

Et Sacra Poenitentiaria respondendum censuit:

Ad I. *Negative.*

Ad II. *Affirmative.*

Ad III. *Affirmative* ad utramque partem.

Ad IV. *Affirmative* ad primam partem; *Negative* ad secundam.

Ad V. *Negative,* dummodo usus crucifixi benedicti non omittatur, et aliqua saltem addatur pia Passionis Dominicae memoria.

Ad VI. *Negative,* si agatur de publico exercitio in ecclesia, quod a multitudine fidelium in communi peragatur.

Quae responsa, in audientia diei 7 decembris vertentis anni ab infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori relata, SSmus D. N. Benedictus div. Prov. Pp. XV adprobare rataque habere, contrariis quibuscumque non obstantibus, dignatus est, ac publici iuris fieri mandavit.

Datum Romae in S. Poenitentiaria, die 14 decembris 1917.

GULIELMUS M. CARD. VAN ROSSUM, *Poen. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini-Duca, *S. P. Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

PORTUEN. ET SANCTAE RUFINAE

INCIDENTIS

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno tertio, die 7 maii anni 1917, RR. PP. DD. Seraphinus Many, Ponens, *Ioannes Prior et Aloisius Sincero, Auditores de Turno, in causa* Portuen. et Sanctae Rufinae - Iuris administrandi, *inter Rmum* Capitulum ecclesiae Collegiatae loci Castelnuovo di Porto, *repraesentatum per legitimum procuratorem Henricum Benvignati, advocatum, et Reverendissimum* Torellum Bartoccini, *archipresbyterum, qui propria iura per se defendit, hanc sententiam interlocutoriam tulerunt.*

Die 3 augusti anni 1912, S. Congregatio Concilii sententiam tulit, qua iussit ut inter canonicos Collegiatae loci Castelnuovo di Porto et Archipresbyterum redintegraretur massa communis, quae, occasione exsecutionis legum italicarum circa assis ecclesiastici confiscationem et conversionem, dissoluta fuerat; addebat S. Congregatio, ad normam decreti *Ad dirimendas,* diei 22 februarii 1876, annuam portionem, archipresbytero postea ex nova massa communi solvendam, non minorem esse debere ea quantitate quam ante bonorum direptionem percipiebat. Exsecutio huius sententiae multis difficultatibus et controversiis inter Capitulum et archipresbyterum locum dedit; quae cum non potuissent pacifice componi, Emus Secretarius Congregationis Consistorialis, relatione facta ad S. Pontificem, iussit, datis litteris die 20 decembris anni 1914, ut controversia servato iuris ordine resolveretur, id est, ab Emo Ordinario Portuensi in prima instantia definiretur, reservato appellationis iure secundum regulas iuris communis. Itaque, die 10 decembris anni 1915, Illmus D. Calogerus Licata, iudex ab Emo Ordinario Portuensi delegatus, sententiam tulit, qua decrevit:

1. Ut Capitulum et archipresbyter ad redintegrationem massae communis procederent, collatis in commune omnibus reditibus ecclesiae Collegiatae; ut e summa inde conflata detraheretur primum favore archipresbyteri summa libellarum 2772,12, quam ante bonorum direptionem percipiebat; ut reliqua pars dividèretur inter quatuor canonicatus, ita

ut unusquisque summam libellarum 1386,06 reciperet; et tandem, si adhuc esset reliquum, ut iterum inter archipresbyterum et quatuor canonicatus, ad normam Constitutionum, divideretur;

2. Ut camerarius Capituli, scilicet canonicus Pacini, reditus duorum canonicatuum vacantium (tunc enim erant duo canonicatus vacantes) Curiae traderet, et archipresbytero reditus canonicatus dicti « Antonelli », et capellaniae dictae « de Angelis » restitueret.

3. Ut archipresbyter quartam partem integrae suae portionis parochialis Curiae traderet pro « sacrista » et sacrario;

4. Demum ut administratio bonorum esset penes archipresbyterum pro quota parochiali a fisco relicta, et penes camerarium pro ceteris Collegiatae bonis, salva pro utroque annua rationum redditione.

Contra hanc sententiam, qua se gravatos exsistimabant, canonici, die 24 decembris 1915, ad S. Rotam appellarunt. Cum autem per totum annum 1916 nullum actum iuridicum fecissent ad prosequendam appellationem, archipresbyter apud Ponentem institit, ut appellatio, ad normam iuris communis, deserta declararetur. Quod revera fecit Ponens, decreto suo diei 5 februarii 1917 quo declaravit dictam appellationem esse desertam, et ideo sententiam a Rmo Calogero Licata, die 10 decembris 1915 latam, transisse in rem iudicatam.

Verum contra hoc Ponentis decretum ad Turnum appellarunt canonici, allegantes sibi iusta impedimenta fuisse, ne anno 1916 appellationem prosequerentur. Quam appellationem Ponens, die 7 martii, admisit, per Memoriale tractandam, sub hoc dubio: *An sustineatur decretum de appellatione deserta, diei 5 februarii 1917.*

Quod ad ius spectat. - De terminis seu fatalibus ad prosequendam appellationem agitur in cap. *Cum sit Romana*, 5, *De appellationibus*, et in Clementina *Sicut appellationem*, 3, eod. tit. Ex quibus iuribus doctores concludunt appellantibus dari unum annum ad prosequendam appellationem, et, si iusto impedimento fuerint detenti, biennium; hunc autem terminum unius anni aut biennii decurrere a die interpositae appellationis. Cf. Scaccia, *De appellationibus*, q. 15, n. 27-28; Reiffenstuel, in tit. *De appellationibus*, n. 169-183; Schmalzgrueber, in eumdem titulum n. 79-85, etc. Quod attinet ad impedimentum prosequendi appellationem, contingere solet sex modis, quos exponunt praefati doctores, praesertim Scaccia, loco cit., n. 44 seq. Provenire enim potest ex parte ipsius appellantis, v. g., inopia, infirmitas; vel ex parte appellati, qui dolose obstet ne appellatio ad exitum perducatur; vel ex parte utriusque, scilicet appellantis et appellati, qui communi consensu, ad normam Const. Clemen-

tinae *Quamdiu*, 4, *De appellationibus*, de differenda appellatione conveniant; provenire etiam potest ex parte iudicis, qui, v. g., nolit apostolos concedere, vel ex parte tertii, v. g., procuratoris, qui negligentia sua causa sit cur appellationis prosecutio differatur, vel tandem ex casu fortuito. Singula haec impedimenta exponit Scaccia, loco cit., ad inquirendum utrum et quatenus concessioni biennii locum dare possint. Cum autem haec impedimenta sint facta, non praesumuntur, sed oportet ut probentur a parte quae ea allegat. De quo haec ait Schmalzgrueber, loco cit., n. 84: « Cum huiusmodi impedimentum in facto consistat, et ex veritate facti « dependeat, non debet praesumi, sed omnino, plene, et evidentibus « argumentis ab appellante probari, prout colligitur ex cap. *Ex ratione*, « 8, hoc tit. ibi: *Dummodo constiterit*, et clare traditur cap. *Cum sit*, 5, « hoc tit. ». Revera, in hoc capite, *Cum sit Romana*, aperte dicitur non concedi alterum annum nisi *ex necessaria et evidenti causa*. Unde etiam concludunt citati doctores, Scaccia, Reiffenstuel, et Schmalzgrueber, non sufficere ut probetur impedimentum, sed appellantem probare debere se adhibuisse diligentiam ad removendum impedimentum. Sic ait Schmalzgrueber, n. 85: « Non sufficit solum probare impedimentum, « sed insuper requiritur, ut appellans probet quod diligentiam adhi- « buerit ad impedimentum amovendum et appellationem prosequendam, « quia tum demum dicitur ex iuxta et necessaria causa impeditus, quando « post adhibitam diligentiam manet impedimentum; alioquin, qui facile « potest tollere impedimentum, et non tollit, non dicitur impeditus, sed « potius volens pati ». Similia habent Scaccia, loco cit., n. 156 seq.; Reiffenstuel, loco cit., n. 177, et alii. Notandum est, ex citata Clementina *Sicut appellationem*, appellantem debere, intra dictum terminum unius anni, non tantum prosequi, sed et *finire* appellationem. Quod attinet ad hanc partem, de *finienda* appellatione, terminus unius anni non observatur nec observari potest in magnis tribunalibus, neque in S. Rota; haec enim tribunalia adeo sunt causis et negotiis obruta, ut intra annum appellationes non possint unquam finire; et hoc impedimentum, ex parte iudicis *ad quem*, appellanti non imputatur nec nocet. Unde, in his tribunalibus, terminus ille unius anni non observatur nisi quoad priorem partem, quae ad ipsum appellantem spectat, scilicet de *prosequenda* appellatione; imo, quoad hanc partem, S. Rota, quod attinet ad appellationes contra suas sententias, terminum restrinxit ad sex menses, uti patet ex § 236 *Regularem S. Rotae*, n. 3. Unde manifestum est intentionem S. Rotae esse, ut, in quibusvis appellationibus, appellans quamprimum expediat, quantum in se est, appellationis instantiam, ne ex hoc capite huius prosecutio retardetur.

Quod ad factum attinet. - In facto constat, canonicos qui, ut dictum est, a sententia primae instantiae appellarunt die 24 decembris 1915, per totum annum 1916 nihil prorsus fecisse ad prosequendam appellationem; non enim constituerunt procuratorem apud S. Rotam, nec instantiam exhibuerunt ad petendam citationem partis adversae, nec ullam dilationem postularunt. Procurator canonicorum, in praesenti causa incidentali, allegat tria impedimenta, quae obstiterunt ne canonici appellationem prosequerentur: quae sunt seorsim expendenda.

Primum impedimentum stat ex facto utriusque partis litigantis, scilicet ex tentata transactione, iuxta consilium Curiae; quod sic exponit Procurator: « In primis sane causa in tractatibus inest, Curiae consilio « initis, pro re amicabiliter componenda: quae cum penderent, quisque « videt canonicos de lite prosequenda ne cogitare quidem potuisse, quin « erga Superiorem reverentiam, eiusque consilium nihili fecissent ». Verum, quod attinet ad tentamina concordiae, ius non recognoscit, uti impedimentum legitimum, nisi compromissum, quo nimirum utraque pars, communi consensu, arbitris committit, ut controversiam componant; quod expresse sancitum est in capite *Quamdiu*, 4, *De appellationibus*, in Clementinis, in quo sic legimus: « Quandiu appellationis prosecutio « per compromissum, vel alias de partium expresso consensu, differtur, « tempus ad prosequendam eamdem, ab homine vel a iure praefixum, « currere nolumus appellanti ». Quod auctores adeo stricte interpretantur, ut, ad legitimitatem impedimenti, requirant, non solum compromissum fuisse ab utraque parte contractum, sed etiam ab ipsis arbitris acceptatum; ita Scaccia, loco cit., n. 113. Revera, si, ad legitimitatem impedimenti, sufficeret ut una pars, extra compromissum, tractaret apud Curiam, aut aliter, aliquam controversiae compositionem, concordia in infinitum posset protrahi, et sic appellatio sine fine suspensa maneret. Porro, in specie, nunquam fuit inter partes communi consensu factum compromissum de committenda arbitris, aut Curiae, quatenus arbitro, controversiae compositionem; sed modo una, modo altera pars, apud Curiam agebat, ut hanc concordiam proponeret; sic, die 21 septembris anni 1916, Rmus archipresbyter Bartoccini Curiae aliquod concordiae schema tradidit, pro privata Curiae informatione: quod schema in archivio Curiae per totum annum 1616 remansit. Aliquando etiam ipsa Curia uni vel alteri parti quasdam concordiae propositiones fecit. Sed, in actis, veri et legitimi compromissi vestigium nullum exstat. In citata Clementina *Quamdiu*, statutum est etiam, ut, si ambae partes litigantes alio modo (praeter compromissum) conveniant, expresso consensu, de differenda appellationis prosecutione, tempus ad hoc praefixum non currat litigan-

tibus. Verum, ex actis, nullo modo constat canonicos et archipresbyterum, in primo anno, qui ab interposita appellatione decurrit, inter se unquam expresse consensisse de differenda appellatione; huiusmodi enim consensus nullum est indicium in actis. Igitur reiiciendum est primum impedimentum a canonicis allegatum.

Alterum impedimentum allegat Procurator canonicorum, ex parte ipsorum appellantium, scilicet, ex parte canonici Menichelli, impotentiam agendi prae senectute, et, ex parte canonici Pacini, impotentiam agendi, quia ad arma, mense iulio 1916, vocatus fuit; tunc enim, ait Procurator, « vix duabus horis, vespere, nec quotidie, libertas illi relicta: « duabus vero illis horis, cum labore sit fessus, et victum sibi compa- « rare debeat, tempus et vis defuit quidquam agendi pro lite prose- « quenda ». Verum nec hoc alterum impedimentum est legitimum; canonicus enim Pacini per sex aut septem primos anni 1916 menses, nullo modo fuit impeditus; per ceteros quinque aut sex menses, cum fuisset ad arma vocatus, impeditus quidem erat ex parte, sed non totaliter; ut enim ait archipresbyter: « Il canonico Pacini fu aggregato al « corpo di sanità, e presta fin d'allora servizio a Roma nella caserma, « adesso ospedale Regina Margherita in Prati; quasi tutte le feste passa « la seconda parte della giornata a Castelnuovo di Porto, dove ha pas- « sato ancora già due licenze, una di quattro, ed un'altra di dodici « giorni ». Unde can. Pacini forte per hos quinque menses non poterat multa aut difficilia facere pro appellationis prosecutione, sed saltem facilia quaedam facere poterat, v. g., exhibere instantiam pro citatione alterius partis, petere dilationem, constituere procuratorem, sicut fecit pro hac causa incidentali, aut sicut sibi proposuerat, gratuitum patrocinium postulare, etc.

Procurator canonicorum allegat tertium impedimentum seu potius tertiam causam cur retineri debeat appellatio, scilicet vacationem duorum canonicatuum; cum enim Capitulum, de quo agitur, constet, praeter archipresbyterum, quatuor canonicis, unus ex canonicatibus, initio a. 1915, quando inceptus est processus, vacabat; mense autem februario eiusdem anni, can. Picchietti defunctus est, ita ut Capitulum redactum sit ad duos canonicos praeter archipresbyterum; porro duobus praefatis canonicatibus vacantibus non datus est defensor in processu; unde, quidquid sit de legitimitate huius processus, ait idem Procurator, saltem retinenda est appellatio, ne hi duo canonicatus in perpetuum indefessi remaneant. Verum nec etiam haec tertia causa admitti potest. Ut enim omnes norunt, in Capitulo, quando etiam maior pars canonicorum mortui sunt, vel exilio aut perturbationibus publicis dispersi, vel ob censuras

aliave impedimenta omnino incapaces effecti, ita ut non nisi duo aut etiam unus remaneat, omnia iura Capituli, scilicet eligendi, administrandi, etc., in duobus aut etiam uno remanente consolidantur. Quod iam iure romano provisum erat, ut constat ex L. *Sicut*, 7, D. *Quod cuiuscumque universitatis*, III, IV: « Si universitas ad unum redit, magis « admittitur posse eum convenire et conveniri, cum ius omnium in unum « reciderit et stet nomen univesitatis ». Licet ergo, iure romano, iuxta L. *Neratius*, 85, *De verborum significationibus*, L., 16, tres requirantur ad collegium, seu universitatem, ius tamen in uno remanet.

Porro haec dispositio in iure canonico omnino recepta est, uti constat ex iurisprudentia tribunalium et Congregationum romanorum. Sic, in casu quo aliquod Capitulum iure fruebatur concedendi dimissorias, et unus tantum adiri poterat canonicus, censuit S. C. Concilii hunc unum iure capitulari frui dandi dimissorias, ut refert Fagnan., in cap. *His quae*, 11, *De maioritate*, n. 62-63. Ita etiam, cum in pluribus Hiberniae dioecesibus, Capitulum ad unum canonicum fuisset redactum, censuit eadem Congregatio hunc unum posse eligere Vicarium capitularem, modo non eligeret seipsum, uti refertur in ephemeride *Acta S. Sedis*, t. 24, p. 516. Ita etiam pluries S. Rota, v. g., in *Maioricen.* - *Beneficii*, diei 29 martii 1700, coram Muto. Et haec est doctrina communissima, imo unanimis doctorum, v. g., Petra, *In Constitut. I S. Leonis Magni*, sect. II, n. 32-33; De Luca, *De Praeeminentiis*, disc. 17, n. 7; et *De Beneficiis*, disc. 23, n. 9; et *Ad Concilium Tridentinum*, disc. 31, num. 4, et disc. 43, n. 24-25; Fagnan., loc. cit., et in cap. *Nullus*, I, *De Electione*, n. 30; Pirhing, in tit. *De Electione*, n. 12; Barbosa, *De officio et potestate parochi*, Pars I, cap. 2, num. 28; Ceccoperius, *Lucubrationes canonicae*, lib. IV, tit. II, n. 20-22. etc. Hic ultimus ait: « Quamvis Capitulum ab « initio per unum institui nequeat, si tamen ad unum redigatur, adhuc « potest nomen retinere, non quia unus sit Capitulum, sed quia privi- « legia et iura Capituli devolutive resident in illo uno, qui eo casu pro « pluribus consideratur ... Idipsum procedit, omnibus canonicis, voce « privatis, vel suspensis, aut interdictis, sive excommunicatis, vel mor- « tuis, praeter unum ». Unde, in specie, etsi Capitulum ad duos canonicos redactum fuisset, hi duo omnia iura Capituli exercere poterant, et etiam convenire et conveniri, ut audivimus ex citata Lege iuris romani, quin necesse esset canonicatibus vacantibus specialem defensorem dare; duo enim dicti canonici duorum canonicatuum vacantium iura, utpote eadem quae sua propria iura, optime noverant et strenue defendebant. Unde admitti nequit tertium impedimentum a Procuratore canonicorum allegatum.

Itaque, in specie, cum canonici appellantes per primum annum ab interposita appellatione decurrentem, nihil prorsus fecerint ad prosequendam appellationem, cumque nullo impedimento canonico nullave ratione excusari possint, procul dubio ad normam eorum quae in expositione iuris dicta sunt, appellatio deserta declaranda est.

His ergo omnibus tam in iure quam in facto consideratis et bene perspectis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes, et solum Deum prae oculis habentes, declaramus et hac sententia interlocutoria decernimus, appellationem, quam Rmi canonici, contra sententiam ab Illmo D. Calogero Licata latam, interposuerunt die 24 decembris anni 1915, esse desertam, et proinde sustinendum esse decretum diei 5 februarii 1917 de appellatione deserta; unde ad propositum dubium respondemus: *Affirmative.* Statuentes praeterea expensas iudiciales inter partes esse compensatas.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam SS. Canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De reform.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 7 maii 1917.

Seraphinus Many, *Ponens.*
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, 15 maii 1917.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

SUPREMUM
SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

MANILEN.

CIRCUMSCRIPTIONIS SEU SUPER DECRETO DE INTERIM EXSEQUENDO

Die 28 aprilis 1917

In ordinario Congressu habito in aedibus Emi ac Rmi D. D. Michaelis Card. Lega, S. T. Praefecti, die 28 aprilis 1917, intervenientibus, una cum R. P. D. Secretario, nonnullis RR. PP. DD. Praelatis Votantibus ac Referendariis, inter alia ad examen revocatus fuit recursus procuratoris parochi loci Candaba, adversus sententiam incidentalem Turni Rotalis, in causa Manilen. Legati Pii, *latam die 27 martii 1917, interpositus ad obtinendam declarationem nullitatis seu circumscriptionem praefatae sententiae. Quum autem, omnibus mature perpensis, recursus fundamento boni iuris destitutus appareret, rescriptum est ab Emo Card. Praefecto, ad normam can. 40. Leg. Prop.* « Recursum esse reiiciendum » *addito eiusdem Emi Card. Praefecti decreto ut extenderetur decisio.*

Decisio vero sequentis tenoris est:

1. In S. R. Rota coram altero Turno, Ponente R. P. D. Rossetti Auditore, pendet causa *Legati Pii* inter Provinciam SS. Nominis Iesu, Ord. Erem. S. Augustini et parochum loci Candaba, dioec. Manilen., circa dominium praediorum quorumdam, quae a. 1679 pia testatrix Lucia Gumamela legavit tum Provinciae tum Conventui S. Andreae loci Candaba ut ex reditibus onera quaedam Missarum persolverentur. Quum enim, anno 1898, Regulares ecclesias et animarum curam dimittere coacti fuerint atque in eorum locum suffecti sacerdotes saeculares, Vincentius Lapus, parochus constitutus in ecclesia S. Andreae oppidi Candaba, praetendit ut a Religiosis praefatorum praediorum dominium ipsi traderetur, atque in hunc finem causam iis dixit coram Archiepiscopo Manilensi. - Secundam sententiam obtinuit die 14 augusti 1908, contra quam appellarunt Religiosi ad viciniorem Episcopum; quum tamen nonnulla acta ad prosequendam appellationem omisisset Provinciae procurator, declarata est instantiae peremptio. Sed provocantibus ad S. R. Rotam Religiosis, decisio Rotalis coram Rmo P. D. Sebastianelli Decano, data die 7 februarii 1916 (*Acta Ap. Sed.*, VIII, 275 ss.), definivit fieri locum

eorum favore restitutioni in integrum, dominiumque controversorum praediorum adiudicavit Regulari Provinciae.

2. Appellationem ad alterum Turnum interposuit procurator parochi Lapus admisitque Sacri Auditorii Decanus decreto 17 aprilis 1916. Quamvis tamen novi Turni Ponens a die 1 maii eiusdem anni partes invitasset ad concordationem dubiorum, procurator parochi, licet semel iterumque citatus, non comparuit, donec, die 12 ianuarii 1917, Ponens per decretum ex officio declaravit: « attentis hodiernis civilis societatis adiun- « ctis, locum non fieri peremptioni appellationis, ad normam Reg. Rot. 236, « n. 2, sed appellationem ipsam esse serio prosequendam »; quapropter, assignato termino duorum mensium ad acta efficaciter complenda, praemonebat « his inutiliter elapsis locum fore *exsecutioni provisoriae* senten- « tiae appellatae, servatis de iure servandis ». Sed quum, post mensem, certis argumentis ac praesertim ex nova longioris dilationis petitione ex parte procuratoris, iam compertum esset inde nihil causam profecisse nec profecturam esse, die 22 februarii 1917 Ponens dato novo decreto ex officio, iussit causae disceptationem differri sine die, ac sententiam appellatam interim et provisorio modo, praeviis opportunis cautionibus, favore Religiosae Provinciae exsecutioni mandari; quod decretum Ponentis per sententiam incidentalem Turni, die 27 martii 1917, latam ad tramites can. 20 Legis Propriae et reg. Rot. 83, confirmatum fuit.

Adversus hanc incidentalem sententiam recursum interposuit parochi procurator ad Supremum Hoc Tribunal, postulans praefatae sententiae nullitatem aut circumscriptionem seu rescissionem declarari, sive decerni.

3. Primum ac praecipuum recursus argumentum respicit *ritum*, quo sententia edita est, atque ita proponitur. Ex art. 82 Reg. serv. in S. R. Rota: « a decretis a Ponente editis, competit *appellatio* ad Turnum »; in casu tamen Turnus decretum Ponentis inappellabile dixit, ac tantummodo *recursum* adversus illud recepit. Et quamvis id videatur omnino consonum praescripto can. 20 L. P. et art. 83 Reg., - nam can. 20 statuit: « quo- « ties in S. R. R. quaestio fiat circa exsecutionem provisoriam ... res « *inappellabili* sententia a solo Praeside Turni est definienda », art. 83 vero subdit: « salvo iure *recursus* ad Turnum a quo cognoscendum est, « utrum Ponens suas partes transgressus sit », - attamen recurrens assumit his normis urgendum locum in casu non fuisse, quia can. 20 L. P. dum limitat suam vim ad certos casus, nempe « quoties quaestio fiat, « circa exsecutionem provisoriam alicuius sententiae aut circa *inhibi-* « *tionem* exsecutionis » satis innueret regulam vigere, quando exsecutio iam decreta est, et tantummodo quaestio fit de modo exsequendi, aut non exsequendi. Verumtamen haec difficultas penitus evanescit inspecto

textu reg. Rot. 83, quae est declarativa can. 20 Leg. Pr.: ibi enim legitur huic canoni fieri quoque locum « in casu quo Ponens exsecutionem « provisoriam *praescribat* » h. e. quando quaestio fit de ipsa exsecutione, non de eius modo dumtaxat, decernenda. Et ubi verba legis tam clara sunt, non est profecto facienda adeo contraria interpretatio.

4. Cetera recursus argumenta *meritum* potius appellatae sententiae spectant. Videlicet, quum Turnus, ad normam reg. 83, tantummodo expenderit: « utrum Ponens partes suas transgressus fuerit » huicque quaestioni negativum dederit responsum, recurrens hisce argumentis male Turnum de re iudicasse contendit, dum evincere ex adverso conatur revera Ponentem partes suas transgressum esse, pluribus adductis ad rem ratiocinationibus, quarum potiores, quae in hac sede expendi mereantur, hae sunt:

primo, quia exsecutionem provisoriam Ponens concessit, immo iussit, *ex officio*, absque praevia partis petitione;

secundo, quia concessit, dum causa in *altero* gradu iurisdictionis, seu in appellationis iudicio, versabatur;

tertio, quia concessit, *nulla* intercedente *ex causis* art. 84, Reg. Rot. recensitis.

At vero, primum gravamen facile fundamento destitutum invenitur quum in Regulis Rotalibus nullibi legatur expressum exsecutionis provisoriae beneficium non esse a iudice concedendum nisi ad instantiam partis. Quin immo contrarium satis aperte edicitur per distinctionem, in iisdem Regulis saepius obviam, inter *decretum* ac *rescriptum* quo huiusmodi exsecutio dicitur *praescribi*, aut etiam *praecipi*, *iniungi*; ita § 83, 1; « Praedictae regulae fit exceptio in casu quo Ponens provisoriam sen- « tentiae exsecutionem *praescribat*, quod *decretum* aut *rescriptum* est « inappellabile »; ib. 2: « Hoc autem *decretum* aut *rescriptum* debet ratio- « nibus, tum in iure tum in facto muniri »; § 84: « A Ponente provi- « soria exsecutio *praecipietur*, quoties id conforme sit iuri communi »; § 85, n. 2: « Ponens, provisoriam exsecutionem *iniungens*, mandat, etc. »; § 229: « Si exsecutio provisoria fuit *praescripta*, ad normam § 84 », etc. Etenim in primis satis apertum est, in iure verba haec « praescribere », « praecipere », « iniungere », absque alio addito, ministerium iudicis ex officio, nec ad partis instantiam, procedentis denotare. Quae interpretatio firmatur ex alio legis praescripto in subiecta specie, ubi, praecedente partis instantia, iudex petita *concedere*, non autem praescribere, praecipere, dicitur: nempe § 228, ubi haec legimus: « Quando exsecutio « provisoria, in primo gradu expetita, *concessa* non fuerit », etc. Ulterius, explicita distinctio quae in allatis textibus occurrit, inter *decretum*

et ***rescriptum*** Ponentis exsecutionem provisoriam iubentis, comprobat omnino posse iudicem ecclesiasticum exsecutionem prov soriam mandare, sive ex officio (per decretum) sive ad partis instantiam (per rescriptum).

5. Neque opponere iuvat praefatam distinctionem esse potius exponendam ad normam duplicis, quod in hodiernis civilis iuris codicibus recensetur, generis regularum, per quas videlicet vel provisoria exsecutio obtineri valet ***ope legis*** (per decretum, ut assumitur) vel relinquitur ***arbitrio iudicis*** (nempe, per rescriptum) eam concedere aut negare, in utroque tamen casu praevia partis instantia: cfr. v. g. *Reg. Giudiz. Gregor.*, § 975, 976, *Cod. civ. it.*, art. 393, 409. Hoc enim etiam dato, non licet tamen causas canonicas, in quibus, ut plurimum, bonum non solum privatum, sed publicum attingitur, causis mere civilibus aequiparare, in quibus nonnisi privata negotia sunt componenda, nec ideo leges de illis latas ad normam legum quibus hae reguntur interpretari fas est. Si itaque in re ad hodierni civilis iuris interpretes provocatur, qui, unanimes, ut refert auctor articuli *Esecuzione provisoria*, in *Enciclop. giurid. ital.*, (vol. V, p. III, (1911), p. 4) haec statuunt: « Senza « domanda il magistrato non può pronunziarla, e se egli lo facesse, « eccederebbe i limiti del potere di chi giudica in materia civile, ***su « d'interessi privati*** che, appunto perchè tali, ***nulla han che vedere con « l'ordine pubblico***, etc. (Cfr. sent. della Corte d'appello di Roma, 18 giu- « gno 1884: *La legge*, 1885, p. 207) », eodem prorsus argumento contraria in foro ecclesiastico sententia ineunda suadetur.

Quae, si generatim dicta valent, potissimum vero casui nostro aptantur, in quo res agitur inter paroeciam et monasterium, utrumque iure ***minorum*** fruens: iudicem autem debere ex officio procedere seu non exspectata partis instantia, ne minor a quoquam, nec ab alio quidem minore, quodpiam sui iuris capiat detrimentum, neve pars inexperta in sua simplicitate ab altera circumveniatur, compertissimum in iure est (c. 2, X, *De officio iudicis*, l. I, t. 32; c. 2, X, *De in integrum restitutione*, l. I, t. 41), ac aequitati canonicae perquam consentaneum.

Quapropter nihili faciendum est, quod praeterea ad hoc gravamen fulciendum obiicitur, nimirum exsecutionem provisoriam non posse coactivo modo, sed dumtaxat facultativo per decretum aut rescriptum iuberi; quasi parti cuius interest integrum esset decreto aut rescripto obtemperare. Hoc enim neutiquam admittitur quando partes in causa non de privatis suis iuribus, sed de iuribus ***personarum moralium*** quas repraesentant, seu de bono publico, decertant (cfr. Lega, *Praelectiones de iudiciis ecclesiasticis*, I[2], n. 75 s.).

6. Quod autem in altero gravamine assumitur, exsecutionem proviso-

riam in casu fuisse decretam a iudice *ad quem* appellabatur, id quidem in facto est. Frustra tamen contenditur hac de causa decretum istud irritum fuisse, utpote positum contra art. 228 Reg. Rot., quo praescribitur: « Quando exsecutio provisoria *in primo gradu expetita*, concessa non « fuerit, peti potest per incidentalem instantiam et per memoriale in « appellationis iudicio », quasi exinde liceret deducere contrariam correlativam: « Quando exsecutio provisoria in primo gradu non fuerit expe« tita,... peti non potest in appellationis iudicio ». Fallacia enim huius argumentationis ferit oculos: siquidem hoc unum ex praefata regula deducere fas est, exsecutionem provisoriam in appellationis iudicio peti posse etiamsi, petita in primo gradu, non fuerit concessa. In quo sensu regula opportunissima apparet ad temperandum, saltem dum causa versatur coram altero turno, rigorem can. 20 Leg. Pr., quo decretum Ponentis exsecutionem concedens aut negans *inappellabile* constituitur, quem rigorem iam temperavit Reg. Rot. 83 dum adversus Ponentis decretum recursum, etiam in eodem Turno, salvum fecit.

Quae quum ita sint, frustra opponitur, non modo, ut planum est, similitudo *verbalis* reg. 228 cum art. 483 cod. civ. ital., (954 cod. Nap.), sed etiam consectaria interpretatio scholae iuris italicae, quae contra gallicam (Dalloz, Tallandier, etc.) sustinet non posse primum in appellatione beneficium interim exsequendi postulari. Quidquid enim de re, a foro nostro prorsus aliena, sit statuendum, in comperto est non posse aptari legi canonicae praecipuum argumentum denegantium hanc facultatem: nimirum, censendos esse eos qui non petierint in primo gradu, noluisse suo iure uti, nec ideo ad resipiscendum in altero gradu iudicii admittendos in damnum partis adversae; obstat siquidem iterum peculiaris natura causarum canonicarum, quae non semper integrum relinquit litigantibus iuri suo renuntiare.

7. Expeditior prostat responsio tertio gravamini, videlicet causam a Ponente ad exsecutionem provisoriam decernendam his verbis enunciatam « cum necessitas exsisteret removendi inutilem et perniciosam « dilationem, in appellatione serio prosequenda » non contineri inter eas quae art. 34 Reg. Rot. recensentur: « A Ponente provisoria exse« cutio praecipietur quoties id conforme sit iuri communi, et praeser« tim quum agitur de remediis provisionalibus et cautionibus, aut de « iudiciis possessoriis aliisque, quae alimenta aut mercedes respiciunt ».

Etenim, retenta, quae superius (n. 5) adumbrabatur, duplici differentia regularum de exsecutione provisoria decernenda aut concedenda, aliquando nempe *ope legis*, iubentis nonnullas sententias interim esse exsequendas, etiam nulla praevia partis instantia, aliquando vero *arbitrio*

iudicis, cui committitur sive exsecutionem praescribere, sive ad instantiam partis concedere aut denegare, habita potissimum ratione tum vehementis praesumptionis veritatis, tum necessitatis celerioris expeditionis negotii, liquet, comparatione quoque cum hodiernis codicibus iuris civilis instituta, art. 84 Reg. Rot. agere de primo tantummodo causarum genere, nec eas omnes taxative recensere, prout manifestum fit generali formula « quoties id conforme sit iuri communi », atque verbo « praesertim » adhibito. At vero, in casu nostro liquidum est, iudicem supplevisse favore minoris defectum *instantiae partis,* quam prudenti suo iudicio existimabat debuisse, in talibus constitutam rerum adiunctis, huiusmodi interim exsequendi beneficium impetrare. Causam autem huius aestimationis probam iustamque subiecisse - quamquam Nostri Tribunalis non est, in facti aestimationem inquirere - ex enarratis a limine compertissimum fit. Enimvero, partis coram primo Turno victricis iuribus nocebat quam maxime « inutilis et perniciosa dilatio alterius partis « in appellatione prosequenda », ad quam removendam frustra per annum circa adlaboratum erat; beneficio etenim prima sententia parto, vix, in hisce rerum adiunctis, quae impediebant etiam quominus peremptioni instantiae locus fieret, praevideri poterat quandonam esset perfruitura. Nec parti solummodo, sed bono publico quoque - teste Zech, *de iudiciis,* sect. I, tit. 2, de iudice - perniciosum censeri debebat quod litem inchoatam prorogare alterutra pars studeret, ad innocentem alterius partis simplicitatem circumveniendam, qui casus ex praecipuis est, in quibus possit iudex et debeat, etiam non imploratus procedere (cfr. c. 6, X, *De in integrum restitutione,* l. I, t. 41).

Quum igitur omnia et singula recurrentis gravamina, diligenti examine perpensa, acuta fortasse, magis quam vera iureve consistentia apparerent, quumque signanter non demonstraretur ex his *defectus competentiae* in Turno sententiam incidentalem proferente, neve in ipsa sententia *ratio non habita alicuius legis,* aut *manifesta quaevis legis violatio,* quod praetendebatur, ut ad normam art. 4 Regul. Nostri Ordinis sententia nulla declararetur, aut circumscriptioni rescissionive obnoxia, hinc Supremum Tribunal recursum reiiciendum censuit ac prorsus reiecit.

Atque ita, etc.; non solum, etc.; sed et omni, etc.

Datum Romae, in sede Supremi Tribunalis, 28 maii 1917.

Ubaldus Mannucci, *Signaturae Votans.*

Visa

Evaristus Lucidi, *S. A. S. T. a Secretis.*

Aloisius Scialdoni, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 27 novembre 1917, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e Consultori teologi, si è tenuta la Congregazione dei Riti Preparatoria, per discutere sui miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Gabriele della Vergine Addolorata, Chierico professo della Congregazione dei Chierici Regolari Scalzi della Ss. Croce e Passione di N. S. G. C.; i quali miracoli vengono proposti per la Canonizzazione dello stesso Beato.

Martedì 4 dicembre 1917, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi alla augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la Congregazione Generale dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori Teologi che la compongono, hanno discusso il dubbio sui miracoli che si asseriscono ottenuti da Dio per intercessione della Beata Margherita Maria Alacoque, Religiosa professa dell'Ordine della Visitazione di Maria Vergine, i quali miracoli vengono proposti per la Canonizzazione della stessa Beata.

Martedì 11 dicembre 1917, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione Ordinaria particolare dei Sacri Riti, nella quale sono state sottoposte al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali, componenti la medesima le seguenti cause:

1. Intorno al culto, in ossequio dei decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Bernardo Francesco de Hoyos, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù.

2. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari costruiti per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Servo di Dio Francesco da Camporosso, Laico professo Cappuccino.

3. Intorno al culto non mai prestato, a norma dei Decreti di Urbano VIII, alla Venerabile Serva di Dio Maria Maddalena Vittoria de Bengy, Viscontessa de Bonnault d'Houet, fondatrice della Società delle Suore chiamate: *Fedeli Compagne di Gesù.*

4. E finalmente intorno al medesimo dubbio, del culto non mai prestato ai Servi di Dio Giovanni di Brebeuf e Socii della Compagnia di Gesù, che si affermano martirizzati in odio della Fede.

Martedì 18 dicembre 1917, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Vincenzo Vannutelli, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Venerabile Girolamo Terzo da Gesù, Maria e Giuseppe, laico professo dell'Ordine dei Carmelitani Calzati della Provincia Sicula riformata di S. Maria « de Scala Paradisi », si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti Antipreparatoria nella quale dai Rmi Prelati e dai Consultori teologi si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal medesimo Venerabile Servo di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

5 dicembre 1917. Il Rev. sac. D. Felice Ravanat e il Rev. P. Vittorio Apeltem dei Minori Cappuccini, *Consultori della Sacra Congregazione dei Riti per la Sacra Liturgia.*

12 » » Mons. Francesco Solieri, *Consultore della Commissione Pontificia per l'interpretazione del Codice di Diritto Canonico.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotario apostolico ad instar participantium:

13 dicembre 1917. Mons. Evaristo Lucidi, Segretario del Supremo Tribunale della Segnatura.

Prelati Domestici di S. S.:

24 agosto 1917. Mons. Clementino Valentino Hessdoerfer, della diocesi di Erbipoli.

» » » Mons. Giuseppe Zahn, della medesima diocesi.

21 novembre » Mons. Matteo Muller, della diocesi di Limburgo.

12 dicembre » Mons. Carlo Alessio Lagneaux, della diocesi di Beauvais.

» » » Mons. Pietro Dourlent, della medesima diocesi.

14 dicembre » Mons. Patrizio Lorenzo Coonan, dell'archidiocesi di Sydney.

» » » Mons. Tommaso O' Reilly, della medesima archidiocesi.

» » » Mons. Giovanni Patrizio Moynagh, della medesima archid.

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 dicembre 1917. Al sig. Florentino Casanova y Garcia San Miguel marchese de Guevara.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 agosto 1917. Al sig. Agostino Hofmann, della diocesi di Erbipoli.
» » » Al sig. Filippo Kessler, della medesima diocesi.
30 novembre » Al sig. Giuseppe Haynault, della diocesi di Namur.
4 dicembre » Al sig. Leone Kremer, della diocesi di Münster.
5 » » Al sig. Luigi Grassi, dell'archidiocesi di Torino.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 novembre 1917. Al sig. Guglielmo Welstead, della diocesi di Clifton.
3 dicembre » Al sig. Clemente Brenninkmeyer, della diocesi di Breslavia.
14 » » Al sig. Clemente Augusto Heuveldop, della dioc. di Münster.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

16 dicembre 1917. Al sig. prof. Attilio Profumo, Archivista della Cancelleria dei Brevi Apostolici.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

1 dicembre 1917. Al sig. dott. Norberto Sydney Durrant, dell'archidiocesi di Porto di Spagna.
17 » » Al sig. Filippo Fortini, addetto all'Archivio della Cancelleria dei Brevi Apostolici.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

17 agosto 1917. Mons. Antonio Ulbrich, della diocesi di Leitmeritz.
» » » Mons. Antonio Zimmler, della medesima diocesi.
28 novembre » Mons. Pietro Potters, della diocesi di Breda.

28 novembre 1917. Mons. Domenico Della Vedova, della diocesi di Foligno.
» » » Mons. Bernardo Mahoney.
7 dicembre » Mons. Enrico Adani, dell'archidiocesi di Modena.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

1 dicembre 1917. Sig. A. Wesmaël, della diocesi di Namur.
7 » » Sig. Nicola Rossi Genoese, della diocesi di Mileto.

NECROLOGIO

13 giugno 1917. Mons. Antonio Caspar, vescovo titolare di Canata.
20 settembre » Mons. Vincenzo Francesco Sage, vescovo titolare di Cuse.
3 dicembre » Mons. Luigi Piccardo, vescovo titolare di Cafarnao.
» » » Mons. Federico Gonzalez Suarez, arcivescovo di Quito.
18 » » Mons. Pacifico Monza, vescovo titolare di Troade.
31 » » Mons. Michele Izzi, vescovo di Alatri.